

ΤΟ ΣΟΝΝΕΤΟ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΧΤΙΟΥ

“Όλα σβυσμένα γύρω μου, στή πάχνη όλα κρυμμένα,
Χαμένα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς κ’ ἀπ’ τὸ σκοτάδι κάτω,
Μὲ τὸ βαρὺν ἀέρα τους μ’ ἐπνιξαν ξάφνου ἔμένα
Θαμπώνοντάς μου τὴ στεγνὴ ροιὰ τοῦ ἀναβλεμμαίου.

Μὰ δάκρυο δὲν ἐστάλλαξε μὴδ’ ἔλαμψε κανένα
Στὸ ξανάμμένο γλέφαρο, στήτὸ στὸ λάγκεμά του,
Καὶ τὰ δικά μου ἀγρίκησα βαθειά μου καὶ τὰ ξένα,
Καρδιόχτυπα ἀνατάραχα σὲ μιὰ σιωπὴ θανάτου.

Κ’ εἶπα τὸ χαῖρε δυὸ φορές, καὶ μέσ’ τὸ χάος ὁ ἦχος
Ἐχάθη, ὡς ἀντιβόησε ὁ βυθὸς τοῦ κάτω κόσμου,
Μήνυμα πῶς σφραγίστηκε παντοτινὰ ὁ χαμὸς μου.

Καὶ μένει ἐπίσημος, στυγνὸς ὁ ἀριστοκράτης στίχος
Ἀξήγητος, Συβιλλικός, ν’ ἀνησυχεῖ μονάχα
Τὰ πνέματα ποῦ ἀνώφελα παλεύουν νυχτομάχα.

ΑΘΗΝΑ.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΠΟΚΡΥΦΟ

Καλῶς ἦρθες, σπλαχνικιά κ’ ἔλεοῦσα
— ὅμοια ἢ λύπη — στήν ἔρμιά μου σταλμένη
μὲ τ’ ἀνθία τῆς παράδεισος ἀνθοῦσα.
Σὲ πρόσμενα καιροὺς Ξενιτεμένη
τῆς γῆς· καὶ νά σου ἀκοίμητη γαλήνη!
Καὶ ἡ καλοσύνη κόσμους ὁμορφαίνει,
τοὺς κόσμους ποὺ ἡ ἀγάπη ξεδιαλύνει,
τῆς μοίρας τ’ ἀξεδιάλυτα μαντάτα,
τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς γιὰ ν’ ἀπαλύνει.
Καὶ πάντ’ ἀνθοῦν γητέματα στή στράτα
καὶ μάγια, ποὺ τραγούδια δὲν τὰ λένε,
μὰ τάειδε ὁ νοῦς σὰν πλάνεβαν τὰ νειάτα·

κ’ ἔρμες ψυχὲς τ’ ἀποθυμοῦν καὶ κλαῖνε.

ΚΕΦΙ

Κοντὰ σου δὲ θὰ βρῶ τὴ λημοσύνη
μιᾶς ἄλλης ὁμορφιάς ποὺ ζεῖ στὰ βάθια
τῆς ψυχῆς μου. Μιὰ μίνα, ἡ καλοσύνη,
καὶ σὲν’ ἀνάθρεψε ὦ γλυκιὰ συμπάθεια